

Ἡ Ἀρμίδα ἦτο πρῶντι ὥραία καὶ πολυθέλητρος, ὅσον καὶ πνευματώδης. Ὅλοι, ὅσοι τὴν ἐγνώριζον, ὅσοι τὴν ἔβλεπον, τὴν εὕρισκαν περικαλλή. Φαντάσθητε, τί ἦτο διὰ τὸν Τίμωνα, ὅστις τὴν ἐλάτρευε καὶ ἐπίστευεν, ὅτι ἀντηγαπᾶτο, ὑπ' αὐτῆς ἡ....

Ὁ Τίμων ἔβλεπεν ἤδη τὰ ὄνειρά του ἐνσαρκούμενα θαυμασιῶς καὶ οἱ πόθοι του εὗρον τὸ ἰδανικόν των. Ἦτον ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν θνητῶν καὶ ἐπίστευεν εἰς ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος γλυκυτάτην.

IV

Mais que du bonheur les instants sont courts!

Παρῆλθεν ἡ ὥραία καὶ εὐτυχὴς ἐκείνη ἡμέρα μὲ ὄλην αὐτῆς τὴν καλλονὴν καὶ μαγεῖαν.

Αἱ ἐπόμεναι ἀνέτειλαν ψυχραὶ καὶ κατηφεῖς, ὡς αἱ πρὸ αὐτῆς. Καὶ διήρκεσε μὲν ἐπὶ τινα καιρὸν ἡ λαμπρηδὼν ἐκείνης, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐμαράνθησαν ἀνὰ μία αἱ θάλλουσαι ἐλπίδες καὶ τὰ γλυκύτατα ὄνειρα οἰκτρῶς ἐξέλιπον.

Εἰς μάτην ὁ Τίμων ἡγάπα περιπαθῶς καὶ ὠνειροπόλει. Ἡ Ἀρμίδα ἔμενε πάλιν ψυχρὰ καὶ ἀναυδος. Οὐδέποτε τῷ ἠνέφζε τὴν καρδίαν της, οὔτε τὰ χεῖλη της κῆν.

Ὅποῖον ἔραγε μυστήριον ἐνέκλειεν ἡ ἀσυμπαθὴς ἐκείνη καρδία, ἣν ἐφαίνετο περιβάλλων παράδοξος παγετός, οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ μάθῃ.

Ἐπὶ τέλους ὁ Τίμων ἐπίεσθη ὅτι δὲν ἀντηγαπᾶτο καὶ ὅτι ἡ εὐτυχία της ὥραίας ἐκείνης ἡμέρας τῶν ἀνθρώπων ἦτο πλάνον ὄνειρον ψυχῆς πурεσσούσης, ἂν μὴ εἰρωνία καὶ φιλαύτου παιδιᾶς προσποιήσῃ.

Φοβερὰ ὑπῆρξεν ἡ ἰδέα καὶ πεποίθησις αὕτη. Πτώσις ἀγέλου εἰς τὰς ἀβύσσους τῶν Ταρτάρων καὶ ἀπαίσιος ἠθικός μαρασμός. Ἀπελπισθεῖς, ἐτήκετο ἐκ βαθυτάτης ὀδύνης καὶ ἔκλαιεν, ἔκλαιεν, ἔκλαιε πικρότατα μονήρης καὶ μισάνθρωπος.

Pleurs silencieux pleurs terribles! Οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ, ὅτι τὸ ὥραϊον καὶ συμπαθέστατον ἐκεῖνο πλάσμα θὰ εἶχε λιθίνην καρδίαν. Ἐπανῆλθεν οὕτως εἰς τὴν προτέραν του μελαγχολίαν καὶ οὐδέποτε πλέον ἐφαιδρύνθη ἡ ὄψις του...

Παρῆλθον χρόνοι καὶ καιροὶ στεναγμῶν καὶ δακρύων καὶ δὲν ἀνεκουφίσθη ποτέ, διότι οὐδέποτε τὴν ἐλπισμόνησε. Τὸ βέλος ἔμεινε πάντοτε εἰς τὴν πληγὴν, φλεγμαῖνον τὸν πόνον. Τὴν ἡγάπα πάντοτε τρυφερῶς. Διετήρησε δὲ εὐλαβῶς, ὡς ἱερὸν, τιμαλφῇ πυξίδα, ἣτις ἐνέκλειε τὰ ἄνθη της Ἀρμίδας, ἀνάμνησιν γλυκυτάτην της εὐτυχῆς ἡμέρας του. Τὰ προσφιλέστατα αὐτὰ ἄνθη ὁ Τίμων συνεχῶς ἐθώπευε καὶ κατεφίλει, μειδιών καὶ δακρύων, διότι αὐτὰ μόνον τῷ ἀπέμειναν ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν του.

(Ἐξ Ἀργους.)

Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ.

ΑΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΕΙΣ ΧΙΟΝ

Ἀπόπλους.

Σάββατον, Μαΐου 20.

Χθὲς, τῇ 9ῃ ὥρα μ. μ. κατήχθημεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν της Λέσθου Μιτυλήνην. Τὸ σκότος οὐδὲν ἄλλο μοὶ ἔδειξεν ἢ τὸν βαθὺν καὶ μακρὸν λιμένα της πόλεως καὶ τοὺς ἐν ταῖς πέρασιν αὐτοῦ λάμποντας δύο φανούς. Ἑτέρα εὐαριθμα φῶτα συνεπλήρουν τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην θέσιν. Περὶ τὸ ἀτμόπλοιον ἡμῶν ἐπέρρευσαν πλεῖστα ἀκάτια, κομίζοντα διάφορα ἐδώδιμα καὶ ὀπώρας. Μετὰ ὥραν καὶ ἐπέκεινα τὸ ἀτμοκίνητον ἀπῆρεν ἐκ Μιτυλήνης.

Ἡ ἡμέρα ἤδη ὑποφώσκει, εἰσπλέομεν δὲ τὸν σμυρναϊκὸν κόλπον. Ἀπὸ της βορειοανατολικῆς ἄκρας τοῦ κόλπου, ἣν ἔχομεν εἰσπλέοντες ἐξ εὐωνύμου, μέχρι της νοτιοδυτικῆς, ἡ θεὰ εἶνε τερπνή. Ὁ ἀνατέλλων ἤδη ἥλιος χρυσοῖ τὰς κορυφὰς τῶν πέριξ καὶ ἡ ἐωθινὴ ἡσυχία αὐξάνει τὴν χάριν της ἀναγεννωμένης ἡμέρας... Ἀλλ' ὅμως ἡ ὄψις της Σμύρνης, ἣν νῦν ἔχομεν ἀντιμέτωπον, δὲν εἶνε ἐξόχως λαμπρὰ καὶ ὥραία, ὡς πολλοὶ λέγουσι. Φαίνεται ὡς κεχωσμένη ἐν λάκκῳ ἡ πόλις αὕτη, οὐδὲ δύναται νὰ ἔχῃ τὰ δευτερεῖα μετὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Δύο κλιτύες βουνῶν, οἰκιῶν μεσταῖ, κωδωνοστάσιά τινα καὶ μιναρέδες, ὀλίγαι εὐκτιστοὶ παράλλαι οἰκίαι, ἰδοὺ ἅπανα ἡ ἐξωτερικὴ λαμπρότης της ἰωνικῆς ταύτης πόλεως.

Ἀποβιβαζόμεθα ἐπὶ της ἀποβάθρας. Γαλλικὴ τις ἐταιρία ἀνέλαβε, λέγουσι, τὴν ἀποχέρσασιν μεγάλου μέρους τοῦ αἰγιαλοῦ καὶ τὴν ἐπίστρωσιν πλακῶν. Αἱ ἐργασίαι προβαίνουναι νῦν δραστηρίως, διὸ καὶ πολλὴ ἀκαθαρσία, ἀνηθία καὶ κοινωρτὴς καλύπτει τὸ μέρος τοῦτο. Τὰ παράκτια καφενεῖα εἶνε ἀθλιώτατα καὶ χείρονα τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καθεσθέντων δι' ἔλλειψιν δὲ ποτίμου ὕδατος, διωρύχθησαν ἀρτεσιανὰ φρέατα, ὧν τινα ἀρδεύουσι τὴν παραλίαν... Αἱ ὁδοὶ, αἱ συνεχόμεναι τῇ παραλίᾳ, ἀνέμνησαν τὰς ποτὲ ἐν Καρακιοῦ τοῦ Γαλατᾶ ὁδοὺς ἡ αὕτη στενότης τῶν ἀγυιῶν, τὰ αὐτὰ ἐμπορεῖα. Τὸ πλῆθος μόνον τοῦ λαοῦ ἐνταῦθα εἶνε μετριώτερον, τὸ δὲ λιθόστρωτον δεικνύει ἅπασαν αὐτοῦ τὴν ἀνωμαλίαν. Τὸ σχῆμα τῶν ὁδῶν τούτων εἶνε ἀπέραντος τεθλασμένη γραμμὴ, κατὰ πᾶν βῆμα ἔχουσα γωνίας καὶ καμπάς. Ἀντὶ τῶν γοργῶν της Κωνσταντινουπόλεως ἵππων, ὧν αἱ ὀπλαὶ σπινθηροβολοῦσιν ἐπὶ τοῦ πετρίνου ἐδάφους, τὸ μελαγχολικὸν καὶ ἡλίθιον της Ἀραβίας ζῶον, ἡ ἱερὰ τῶν Μωαμεθανῶν δολιχαύχην κάμηλος, ἀπαλῶ ποδὶ διατέμνει τὰς σκιοέσσας ὁδοὺς, ὧν πλεῖστα εἶνε θαλοσκεπεῖς. Οἱ κωδωνίσκοι τῶν καμήλων ἀντηχοῦσιν ὑπὸ τὰς ἀψίδας καὶ ἐκ διαλειμμάτων διακόπτουσι σιωπὴν ἐργατῶν καὶ ἐργοστασιάρχων. Ὁ λεγόμενος Φραγκομαχαλᾶς εἶνε ἡ καλλιτέρα ἐμπορικὴ συνοικία· αἱ ὁδοὶ εἶνε πλατύτεραι καὶ τὰ ἐμπορεῖα εὐπρεπέστερα καὶ πλουσιώτερα. Ἰδοὺ καὶ ὁ ναὸς της Ἀγίας Φωτεινῆς ἡ αὐλὴ αὐτοῦ εἶνε ἐξαιρετος καὶ εὐρεῖα ὅπισθεν

τοῦ ἱεροῦ βήματος στοῖχος πολλῶν δένδρων, παρέχουσι πυκνήν σκιά. Ὁ ἔσω ναὸς φαίνεται λαμπρὸς, τὸ δὲ κωδωνοστάσιον εἶνε ὑψηλὸν καὶ εὐρυθμον· δὲ ἔχει μὲν τύπον ἐξόχου καὶ λεπτῆς ἀρχιτεκτονικῆς, εἶνε ὅμως εὐάρεστον τὴν ὄψιν...

Ἐπειγόμενος ὑπὸ τῆς ὥρας τοῦ ἀπόπλου καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ ἴδω ὅσα ἄξια θεᾶς ἔχει καὶ ἡ πόλις αὕτη, κατέστειλα τὴν πείνην μου διὰ τοῦ περιωνύμου ἐνταῦθα πατσαῦ· ἐπελθόντος δὲ καὶ ὑετοῦ καὶ σφοδροῦ ἀνέμου, ἠναγκάσθημεν, τῆς τετάρτης ὥρας προσεγγιζούσης, νὰ ἐπιβῶμεν λέμβου καὶ διὰ τῶν ἀγρίων κυμάτων πλέοντες, ἀνήλθομεν εἰς τὸ ἐπὶ Χίον ἀτμόπλοιο, εἰς ὃ ἀπὸ πρωῒας ἐγένετο ἡ ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου μετάθεσις (τουρκ. ἀχταρμα).

Ἐνταῦθα δὲν δύνάμην νὰ παρέλθω ἐν σιγῇ τὴν ὑπὸ τῶν λεμβούχων τῆς πόλεως ταύτης ἐμποιηθεῖσάν μοι ἀλγεινοτάτην αἴσθησιν· αἱ φυσιογνωμίαι αὐτῶν εἶνε φρικωδέσταται, τὸ δὲ ἦθος καὶ αἱ σειρηνώδεις φωναὶ τῶν ἀνθρωπαρίων τούτων σαφῶς ἐκδηλοῦσι τὴν ἐπὶ τῶν προσώπων αὐτῶν ἐξεικονιζομένην ψυχὴν. Ἀπιστοὶ καὶ δόλιοι, σὲ παραλαμβάνουσιν εἰς τὴν λέμβον, ἀφ' οὗ ὀριθῶσι τὰ πορθμεῖα· ἀλλ' ἅμα ἀναχθέντες, αὐθαδῶς καὶ ἀποτόμως παύονται τῆς κωπηλασίας καὶ ἀπαιτοῦσι τὸ διπλάσιον ἢ καὶ τὸ τετραπλάσιον τῶν ὀρισθέντων διαποντίων. Φωνεῖς τότε, διαμαρτύρεσαι, ἐλέγχεις αὐτοὺς ὡς ἀπατεῶνας καὶ κλέπτας· ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὰς φωνάς σου ἀντιτάσσουσιν ὕβριστικὰς κραυγὰς καὶ ἀπειλοῦσι μῆτε ἐμπρὸς μῆτε ὀπίσω νὰ πλεύσωσι· τέλος ἐκόντα ἄκοντά σε ἀναγκάζουσι νὰ συγκατανεύσης εἰς τὴν παράνομον αὐτῶν ἀπαίτησιν.

Εὐτυχῶς ἐμοὶ οὐδὲν τούτων συνέβη, διότι ὁ λεμβούχος ἡμῶν ἦτο Χίος· αὐτόπτης ὅμως καὶ αὐτήκοος ἐγενόμην τῶν λόγων καὶ πράξεων τῶν πορθμεῶν ἐκείνων, τὴν δὲ φρίκην μου ἠύξησαν καὶ ἄλλαι περὶ αὐτῶν πληροφορίες...¹

Νῦν μακρυνόμεθα τῆς Σμύρνης καὶ ἀλληλοδιαδόχως λαμπραὶ τοποθεσίαι ἐμφανίζονται ἡμῖν· ὁ οὐρανὸς εἶναι πάλιν εὐδιδος, ὁ ἥλιος ἄπλετον φῶς χέει ἐπὶ τῶν πρασίνων παραλίων λόφων τῆς νοτιοδυτικῆς τοῦ κόλπου ἀκτῆς. Πλείστα δένδρα καλύπτουσι τὰς κορυφὰς τῶν λόφων ἐκείνων· τὰ παράλια δὲν εἶναι ἀπότομα καὶ πετρώδη, ἀλλ' ὁμαλὰ, χλοηφόρα, κατὰ δένδρα καὶ ἱκανῶς ἐκτεινόμενα ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ μέχρι τῶν προπόδων τῶν λόφων. Περὶ τὸ Γενικαλὲ, φρούριον χθαμαλὸν ἐπὶ τερπνῆς γηίνης γλώσσης, ἡ θεὰ εἶναι ἐξαιρετός. Ἀλιτενὴς καὶ κατὰ δένδρος πεδιάς, λόφοι ὑπόκοιλοι καὶ χθαμαλοί, μικρόν τι ἀμφιθέατρον συναπαρτίζουσι. Ἀπέναντι τοῦ Γενικαλὲ, παρὰ τὴν ἐτέραν τοῦ κόλπου πλευρὰν, φαίνονται αἱ Φῶκαι, νῆσοι ἔρημον ὄψιν ἔχουσαι, ὧν τὰ παράλια διατέμνονται ὑπὸ λευκοτάτων κώνων ἁλματος.

(1) Ἐν τούτοις ὁ λόγιος ἡμῶν συνεργάτης, εἰς ἐπισκεφθῇ σήμερον τὴν πρωτεύουσιν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἴμεθα βέβαιοι ἐν ἐκτάσει θὰ ἀποθαυμάσῃ τὸν περικαλλῆ αὐτῆς καθωραϊσμένον ἀποδίδων τοῖς φιλοπόντοις Συμυρναίοις τὸν δίκαιον ἔπαινον τῆς καταπληκτικῆς αὐτῶν προόδου.

θεᾶν ἐχόντων στρατιωτικῶν σκηνῶν... Πολὺ κάτωθεν τοῦ Γενικαλὲ, μέχρι τοῦ Τσανταρλί, κειμένου ἐπὶ ἀποκρήμνων πετρῶν, ἐνθα ἡ θάλασσα αἰὲ κλυδωνίζεται καὶ οἱ ἄνεμοι συρίζουσι, ἡ μικρὰ Ἀσία ἔχει μᾶλλον ἢ ἥττον ἀπότομα καὶ πετρώδη παράλια.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἥλιος δύνει· πλήρης εὐδία ἐπικρατεῖ· ὁ οὐρανὸς αἰθριάζει, τὸ πᾶν ἐν κατανύξει ἀναμένει τὴν ἐσπερίαν εἰρήνην καὶ μόνον ἡ ξηρὰ φεύγει μακρὰν καὶ ὀπισθεν ἡμῶν.

(ἀκολουθεῖ.)

ΓΝΩΜΑΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΕΝΤΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΩΝ
ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΓΑΡΦΗΛΑ

Κατὰ τὰς ζοφωδεστάτας τοῦ βίου μου ἡμέρας, αἰέποτε μεγάλην παραμυθίαν εὖρον καταγινόμενος πάσῃ ψυχῇ εἰς ἔργον τι τῷ πλησίον ὠφέλιμον.

Ὅστις ἂν ἡμᾶς διδάξῃ κάλλιστα τοῖς παιδικοῖς ἔτεσι χρῆσθαι, οὗτος ἔσται εἰς τῶν μεγίστων τῆς ἀνθρωπότητος εὐεργετῶν.

Οὐκέτι στέργομεν τὸ θεῖον τῶν Βασιλέων δίκαιον· προφυλασσόμεθα ὅμως, μὴ ἀποδεχθῶμεν τὴν πλάνην ὡσαύτως ὀλεθρίαν τῶν θεῶν τοῦ ὄχλου δικαίων.

«Φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Κυρίου!» ἀλλὰ τότε μόνον ὅταν τυγχάνῃ οὕσα τὸ ὄργανον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ἐὰν αἱ μεταγενέστεραι γενεαὶ τῇ ἀμαθείᾳ τυφλώττωσι καὶ ὑπὸ τῆς ἀσελείας διαφθάρωσι, ἡ τῆς δημοκρατίας καταστροφή ἀνέκφυκτος ἔσται.

Ἡ γενικὴ ἐκπαίδευσις τὸ μόνον μέσον ἐστὶ τοῦ διαφυγεῖν τοὺς κινδύνους τῆς γενικῆς ψευδοφροσύνης.

Ἡ ἡμετέρα ἐν τοῖς δημοκρατικοῖς θεσμοῖς πεποίθησις ἐρείδεται ἐπὶ τῇ πίστει ὅτι ὁ ἐμπειρὸς ἀνὴρ ὄρεξ, ἐν τῇ πολιτείᾳ, τὸ ἄκρον ἀγαθὸν ἐνυπάρχον ἐν ἐλευθερίᾳ ὀριζομένη ὑπὸ δικαίων νόμων καὶ τοῖς πᾶσι κοινῶν.

Ὁ τῆς ἐλευθερίας θρίαμβος τότε μόνον ἐξασφαλισμένος ἐστίν, ὅτε ἡ τῶν πάντων ψῆφος πεφωτισμένη ἔσται.

Ἡ ἐμπορία ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους καθίστησι μίαν ἀδελφικὴν οἰκογένειαν, ἐν ᾗ ἡ ῥαστώνη τῶν μὲν ἐξήρτηται ἐκ τῆς τῶν δὲ· καὶ οὕτω πλάσσει ταύτην τὴν τοῦ ἡμετέρου γένους ἐνότητά, ἧς χάριν οἱ πόροι πάντων καθίστανται κτῆμα ἐκάστου.

Ἡ αὐξοῦσα τῆς ἡμετέρας πατρίδος εὐτυχία τότε μόνον διαρκεῖ ὅτε ἐξασφαλισομένη τῇ ἀτομικῇ ἐλευθερίᾳ πληρεστάτας ἐγγυήσεις.

Ἡ τέχνη τοῦ κυβερνᾶν ἐγκτεται ἐν τῷ τὴν ὑπερφηφάνιαν καὶ τὸν ἐγωῖσμὸν καταγράφειν πρὸς ὄφελος τῆς τάξεως καὶ τοῦ δικαίου.